

¹Sammelt euch und kommt her, ihr feindseliges Volk,²ehe denn das Urteil ausgehe, daß ihr wie die Spreu bei Tage dahin fahrt; ehe denn des HERRN grimmiger Zorn über euch komme; ehe der Tag des Zornes des HERRN über euch komme.³Suchet den HERR, alle ihr Elenden im Lande, die ihr seine Rechte haltet; suchet Gerechtigkeit, suchet Demut, auf daß ihr am Tage des Zornes des HERRN möget verborgen werden.⁴Denn Gaza muß verlassen und Askalon wüst werden; Asdod soll am Mittag vertrieben und Ekron ausgewurzelt werden.⁵Weh denen, so am Meer hinab wohnen, dem Volk der Krether! Des HERRN Wort wird über euch kommen, du Kanaan, der Philister Land; ich will dich umbringen, daß niemand mehr da wohnen soll.⁶Es sollen am Meer hinab eitel Hirtenhäuser und Schafhürden sein.⁷Und dasselbe soll den übrigen vom Hause Juda zuteil werden, daß sie darauf weiden sollen. Des Abends sollen sie sich in den Häusern Askalons lagern, wenn sie nun der HERR, ihr Gott, wiederum heimgesucht und ihr Gefängnis gewendet hat.⁸Ich habe das Schmähen Moabs und das Lästern der Kinder Ammon gehört, womit sie mein Volk geschmäht und auf seinen Grenzen sich gerühmt haben.⁹Wohlan, so wahr ich lebe! spricht der HERR Zebaoth, der Gott Israels, Moab soll wie Sodom und die Kinder Ammon wie Gomorra werden, ja wie ein Nesselstrauch und eine Salzgrube und eine ewige Wüste. Die übrigen meines Volkes sollen sie berauben, und die Übriggebliebenen meines Volkes sollen sie erben.¹⁰Das soll

¹تَجْمَعِي وَاجْتَمِعِي يَا أَيُّهَا الْأَمَّةُ عَيْرُ الْمُسَبِّحَةِ.²قَبْلَ
وَلَادَةِ الْقَضَاءِ. كَالْفَصَاءِ عَيْرُ الْيَوْمِ. قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَ عَلَيْكُمْ
حُمُومُ غَضَبِ الرَّبِّ. قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَ عَلَيْكُمْ يَوْمُ سَخَطِ
الرَّبِّ. أَطْلُبُوا الرَّبَّ يَا جَمِيعَ بَانِيي الْأَرْضِ الَّذِينَ فَعَلُوا
حُكْمَهُ. أَطْلُبُوا الْبِرَّ. أَطْلُبُوا التَّوَّاضُعَ. لَعَلَّكُمْ تُسْتَرُونَ فِي
يَوْمِ سَخَطِ الرَّبِّ.⁴لَأَنَّ عَزَّةَ تَكُونُ مَتْرُوكَةً، وَأَشْقَلُونَ
لِلْخِرَابِ. أَشْدُودُ عِنْدَ الطَّهْيِرَةِ يَطْرُدُوتَهَا، وَعَقْرُونَ
تُسْتَأْصَلُ. وَيَلُ لِسَكَّانِ سَاحِلِ الْبَحْرِ أَمَّةَ الْكِرْيَشِيِّينَ.
كَلِمَةُ الرَّبِّ عَلَيْكُمْ، يَا كَنْعَانَ أَرْضَ الْفِلِسْطِينِيِّينَ، إِنِّي
أَخْرَبُكَ يَا سَاكِنِ.⁶وَيَكُونُ سَاحِلُ الْبَحْرِ مَرْعًى بَابَارٍ
لِلرَّعَاةِ وَخَطَائِرٌ لِلْعَمَمِ.⁷وَيَكُونُ السَّاحِلُ لِبَقِيَّةِ بَيْتِ يَهُوذَا.
عَلَيْهِ يَرْعَوْنَ. فِي بُيُوتِ أَشْقَلُونَ عِنْدَ الْمَسَاءِ يَرْبُضُونَ،
لَأَنَّ الرَّبَّ إِلَهُهُمْ يَبْعَثُهُمْ وَيَرُدُّ سَبْيَهُمْ.⁸قَدْ سَمِعْتُ تَغْيِيرَ
مُوَابَ وَتَجَادِيفَ بَنِي عَمُّونَ الَّتِي بِهَا عَيَّرُوا سَعْيِي،
وَتَعَطُّمُوا عَلَى ثُجُمِهِمْ.⁹فَلِذَلِكَ حَيُّ أَنَا، يَقُولُ رَبُّ الْجُنُودِ
إِلَهُ إِسْرَائِيلَ، إِنَّ مُوَابَ تَكُونُ كَسَدُومَ وَبَنِي عَمُّونَ
كَعَمُورَةَ، مَلِكُ الْقَرِيبِ، وَخُفْرَةُ مِلْحٍ، وَخِرَابًا إِلَى الْأَبَدِ.
تَنْهَهُمْ بَقِيَّةُ سَعْيِي، وَبَقِيَّةُ أُمَّتِي تَمْلِكُهُمْ.¹⁰هَذَا لَهُمْ
عَوَضُ تَكْبَرِهِمْ، لِأَنَّهُمْ عَيَّرُوا وَتَعَطَّمُوا عَلَى شَعْبِ رَبِّ
الْجُنُودِ.¹¹الرَّبُّ مُخِيفٌ إِلَيْهِمْ، لِأَنَّهُ يُهْزِلُ جَمِيعَ آلِهَةِ
الْأَرْضِ، فَيَسْتَسْجِدُّ لَهُ النَّاسُ، كُلُّ وَاحِدٍ مِنْ مَكَانِهِ، كُلُّ
جَرَائِرِ الْأَمَمِ.¹²وَأَنْتُمْ يَا أَيُّهَا الْكُوشِيُّونَ. قَتَلْتُمْ سَيْفِي
هُمُ.¹³وَيَمُدُّ يَدَهُ عَلَى السَّمَاءِ وَيُبِيدُ أَسُورَ، وَيَجْعَلُ بَنِي يَمِينِ
خِرَابًا يَابِسَةً كَالْقَفْرِ.¹⁴فَتَرْبُضُ فِي وَسْطِهَا الْقُطْعَانُ، كُلُّ
طَوَائِفِ الْحَيَوَانِ. أَلْفُوقُ أَيْضًا وَالْفُنْفُنُ يَأْوِتَانِ إِلَى نِيحَانِ
عُمْدِهَا. صَوْتُ يَنْعَبٍ فِي الْكُوى. خِرَابٌ عَلَى الْأَعْتَابِ.
لِأَنَّهُ قَدْ تَعَيَّى أَرْضُهَا.¹⁵هَذِهِ هِيَ الْمَدِينَةُ الْمُتَبَهِّجَةُ
السَّاكِنَةُ مُطْمَئِنَّةً الْقَائِلَةُ فِي قَلْبِهَا، أَنَا وَلَيْسَ عَيْرِي.
كَيْفَ صَارَتْ خِرَابًا، مَرِيضًا لِلْحَيَوَانِ. كُلُّ غَايِرٍ بِهَا يَصْفِرُ
وَيَهْرُ بَدَهُ.

ihnen aber begegnen für ihre Hoffart, daß sie des HERRN Zebaoth Volk geschmäh't und sich gerühmt haben.¹¹ Schrecklich wird der HERR über sie sein, denn er wird alle Götter auf Erden vertilgen; und sollen ihn anbeten alle Inseln der Heiden, ein jeglicher an seinem Ort.¹² Auch sollt ihr Mohren durch mein Schwert erschlagen werden.¹³ Und er wird seine Hand strecken gen Mitternacht und Assur umbringen. Ninive wird er öde machen, dürr wie eine Wüste,¹⁴ daß darin sich lagern werden allerlei Tiere bei Haufen; auch Rohrdommeln und Igel werden wohnen in ihren Säulenknäufen, und Vögel werden in den Fenstern singen, und auf der Schwelle wird Verwüstung sein; denn die Zedernbretter sollen abgerissen werden.¹⁵ Das ist die fröhliche Stadt, die so sicher wohnte und sprach in ihrem Herzen: Ich bin's, und keine mehr. Wie ist sie so wüst geworden, daß die Tiere darin wohnen! Und wer vorübergeht, pfeift sie an und klatscht mit der Hand über sie.